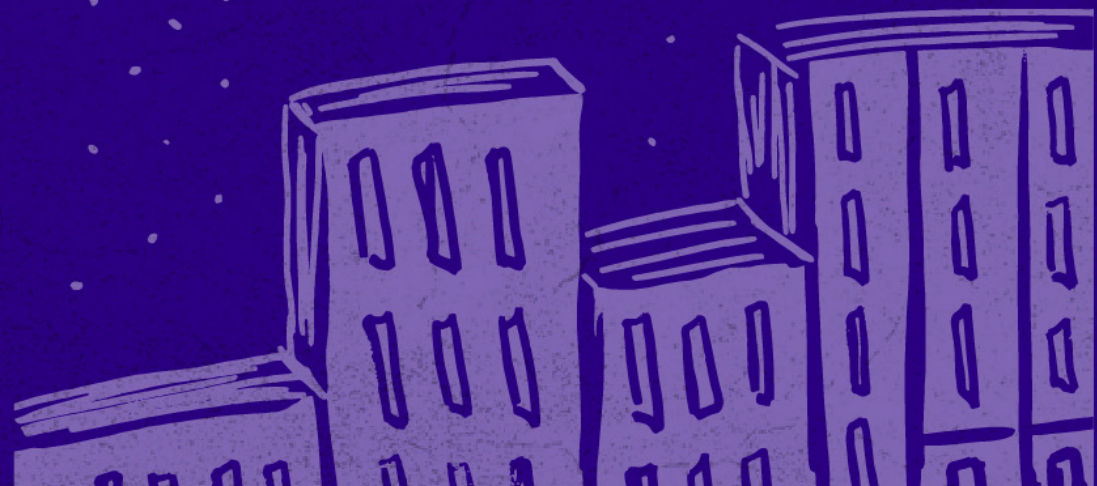

Zilele muncii, corpurile muncitoare

Poeme din Cenaclul X

**Zilele
muncii,
corpurile
muncitoare**

Poeme din Cenaclul X

Zilele muncii, corpurile muncitoare. Poeme din Cenaclul X
2023

Cenaclul X este un grup literar organizat în mod orizontal și non-ierarhic, autonom și anti-autoritar, care funcționează după principiile feminismului queer. Ne găsiți online @cenaclulx

Pagini Libere este un colectiv editorial anarhist, descentralizat, autonom și organizat non-ierarhic.

Coordonare, copertă și ilustrații: Maria Martelli
Tehnoredactare: Pagini Libere

Cuvânt înainte

„Poezia nu e un lux”, a scris Audre Lorde, iar noi ne facem timp pentru ea în zilele de muncă, între programe și norme, pe metrouri, trenuri și autobuze, între joburi plătite și neplătite, între proiecte și îngrijire, curățenie și reproducere, scriem - și aceasta e muncă. E muncă, dar e o muncă creativă pe care ne-o dorim, e timpul pe care îl croim pentru a trăi, măcar un pic, în afara spațiului capitalist al producției fără limită, al competiției individualiste și al transformării fiecărui lucru posibil în marfă.

După cum spune poeta feministă de culoare, lesbiană și antirasistă Audre Lorde în colecția ei de eseuri „Sister Outsider” din 1984, poezia dă „nume celor nenumite”, este o modalitate de a gândi, de a ne explora fricile și visele despre viitor. De aceea, ne-am dorit să oferim un spațiu poemelor despre muncă - această activitate care ne acaparează, deseori, întreaga viață, care ne consumă în capitalismul neoliberal, dar care, într-o altă organizare socială, ar putea să aibă direcții și scopuri de emancipare colectivă, non-antropocentrică și non-distructivă.

Ne îndreptăm privirea, fiecare, spre muncile pe care le facem, în spațiul domestic sau în spațiul public, în condiții de auto-organizare sau ierarhice, în corporații sau proiecte, în spații urbane sau rurale, în condiții de sănătate sau de boală, munci care ne duc la depresie, munci care ne fac să ne simțim bine, munci făcute de noi sau de alte persoane, umane sau non-umane.

Poemele pe care le veți citi sunt strânse în decursul a câtorva săptămâni, editate în decalaje de zile și fusuri orare, în conversații sacadate prin mailuri și mesaje, în timpuri „furate” și timpuri *făcute* pentru poezie. Colecția nu se dorește a fi deloc exhaustivă, ci doar o serie de pagini, cuvinte puse unele după celelalte în speranța că ele ne pot apropia, sensuri manifestate în tânjirea pentru solidaritate.

Cu ocazia Zilei Internaționale a Muncii și a tuturor celor care muncesc, sărbătorită de 1 mai, subliniem importanța revoltelor și organizărilor muncitorești, atât din trecut, cât și din prezent. Pentru a ajunge la o altă lume și o altă organizare a muncii, o criticăm mai întâi pe aceasta - și visăm, scriind.

25 aprilie 2023

Mădălina Oprea

Mădălina Oprea scrie personal și politic despre corp, prietenie, iubire, plăcere și muncă.

despre **MUNCĂ**

Dacă mă gândesc la muncă,
mă gândesc în primul rând la mama,
apoi la sora,
bunica
și vecinele mele.

Dacă mă gândesc la muncă,
mă gândesc în primul rând la munca lor fizică din grădină,
curte
și casă,
la munca lor emoțională
față de copii și soț,
la tot acest ciclu ce părea că nu poate fi întrerupt
nici măcar de boală.

Semn al iubirii și al grijii era epuizarea lor.

Plagă și păcat erau pauzele lor.

Niciodată „muncă”,
întotdeauna „grijă, misiune și iubire”
era munca lor.

Multe ore de „grijă” și de „iubire”
s-au adunat în ilicele și botoșii pe care îi croșeta bunica mea pe prispă,
cu spatele ușor aplecat și ochii lipiți de andrele.
Multe ore de „grijă” și de „iubire”

În ochii ei verzi
cu care veghea nu numai joaca mea și bătătura,
dar și pe bunicul
sănătatea
și binele lui

Dacă bunica mea nu și-a schimbat niciodată perechea de ochelari, dacă a purtat aceeași pereche de ochelari cu rame rotunde și îngălbenite ani de zile. Dacă nu a fost niciodată la spital să își îngrijească propriile suferințe, dar i-a însoțit mereu pe bunicul și pe unchii mei, ce a făcut bunica mea? Ce este aceea „iubire” și de ce echivalează cu abandonare de sine și sacrificiu? Muncă făcea bunica mea.

Cine avea grijă de tata,
de pachetul cald și hainele lui,
Cine îi cosea salopeta,
Cine îi ungea cu cremă rănilor de la aparatul de sudură
după o zi de muncă *adevărată* la fabrică?
—— Mama.

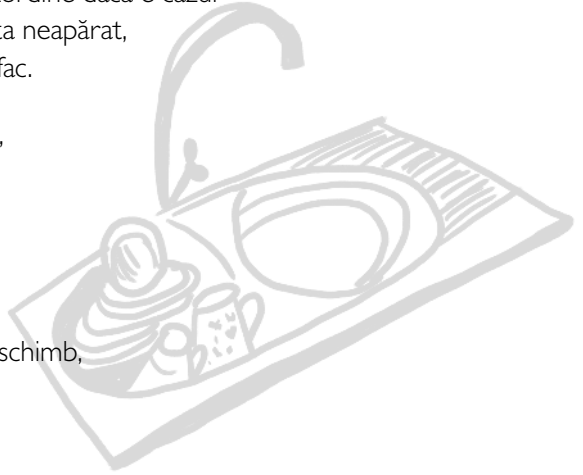
Meseria era brățară de aur când producea bani, așa cum făcea tata la fabrică.

Meseria mamei era de *neprețuit*,
o misiune și un dat.
Să fii soție și să oblojești răni,
era ceva ce nu putea fi calculat,
nu putea fi măsurat în bani sau în cuvinte.
Dar dacă nu putea fi calculat,
nu exista,
nu avea valoare,
nu era importantă
și era esențial să rămână neimportantă.

În prezent, dacă sunt singură acasă, îmi dau voie să nu strâng după mine,
încep săptămâna cu o chiuvetă plină de vase murdare
încep săptămâna în plină dezordine dacă e cazul
și nu am o părere despre asta neapărat,
nu sunt curățenia pe care o fac.

E reconfortant să fiu singură,
singură și delăsătoare,
singură și *liberă*
prin viață,
în spațiul pe care îl locuiesc.

Dacă vine cineva în vizită, în schimb,
mă ridic din pat imediat
nu stau pe gânduri,
fac curat lună,
pe pilot automat:
mă duc cu mătura în toate colțurile;
șterg praful;
strâng patul;
bag la spălat;
strâng rufele lăsate la uscat acum o săptămână;
spăl vasele;
spăl pe jos;
spăl geamurile;
oglinzile toate;
și la final, tot mă simt prost
tot simt că nu e suficient de curat
că nu sunt suficient de gospodină,
sigur îmi scapă ceva;
plasele de păianjen pe care le las neatinse, de exemplu
pot fi semnul eșecului sau al delăsării în ochii altora,
dar e în regulă

pot trăi cu gândul ăsta.

Este și ceva satisfăcător în faptul că nu simt că îndeplinesc aceste munci casnice

perfect,

dar este greu și să nu vreau să le îndeplinesc

perfect.

Au fost atât de prezente în viața mea,

îndeplinite mereu de femeile din viața mea;

dacă nu le fac,

mă simt mai puțin femeie,

mă simt vinovată,

simt că trădez pe cineva

dacă nu ofer aceste părți din mine,

simt că nu aș fi completă,

întreagă.

Felul în care este privită munca domestică ne afectează pe toate. Invizibilizarea ei, nerecunoașterea ei ca muncă adevărată ne afectează pe toate.

Din multe puncte de vedere, o duc mai bine decât mama. Din multe puncte de vedere, mama a dus-o mai bine decât bunica și tot așa. Această

realizare nu mă face să mă simt ușurată neapărat, pentru că nu e numai despre mine. Nu o să fie mai bine până când nu vom fi toate bine. Când

mă pierd în aparenta senzație de confort și de dreptate din interiorul spațiului pe care îl locuiesc, mă întorc către prietenele mele. Mă întorc către

mama mea. Mă întorc către sora mea. Mă întorc către femeile alături de care am crescut. Mă întorc către femeile pe care le văd în fiecare zi

pe stradă, în drumul spre muncă. Mă întorc către stările mele pe care le pot explora într-un cadru safe, la terapie. Dar cât poate repara terapia un

sistem nedrept și violențele istorice? Există un „cât” ce rămâne acolo, ne-rezolvat, un „cât” ce va fi deslușit abia în momentul în care vom fi toate

bine, în siguranță, recunoscute pentru munca și efortul nostru.

În momentul în care mă angajez, semnez o fișă a postului în care nu scrie că trebuie să fiu:

- * frumoasă;
- * tânără;
- * feminină

pentru a putea lucra,
dar cumva

îmi sunt necesare aceste trei atribute pentru a fi băgată în seamă,
dar băgată în seamă nu înseamnă
luată în serios,
nu înseamnă în siguranță.

În fișa postului pe care o semnez când mă angajez, nu scrie că:

- trebuie să fiu disponibilă pentru conversații cu colegii mei bărbați;
- trebuie să zâmbesc;
- trebuie să tolerez întrebări despre viața mea privată;
- trebuie să refuz delicat și blând avansurile colegilor mei bărbați;
- trebuie să ascult sfaturi despre cum m-am machiat sau nu m-am machiat; cum m-am îmbrăcat sau nu m-am îmbrăcat.

Nicio astfel de atribuție nu se află în fișa postului,
dar le resimt pe toate ca pe un fel de extensie invizibilă
pe care încerc să o îndepartez de fiecare dată când mă încrunt
la glumele sexiste spuse de colegii mei.

La sfârșitul săptămânii, ajung acasă și nu îmi mai simt corpul,
mâinile mele nu mai sunt mâinile mele.

Mâinile mele sunt mâinile cu care mă protejez de atingerile subtile ale
bărbaților

ce nu mă pot ocoli într-un spațiu neaglomerat
fără să își sprijine cumva mâinile de umerii sau de talia mea.

Mâinile mele sunt mâinile cu care fac puțină ordine,
ca să fie.

Măinile mele sunt mâinile cu care îi mângâi pe toți,
în afară de mine.

După o săptămână de muncă,
epuizarea e atât de mare
încât nici nu mă mai ating,
nu mai știu cum,
nu mai am răbdare și pentru mine.

Sunt a mea doar atunci când dorm opt ore neîntrerupte,
sâmbăta,
asta dacă am noroc
și nu am coșmaruri
legate de muncă,
asta dacă am noroc și nu mă presează gândurile legate de muncă.

Când sunt la muncă nu sunt doar la muncă,
sunt cu gândul la munca pe care o mai am de făcut acasă.
Când sunt acasă,
sunt cu gândul la munca pe care o am de făcut la job
și tot așa.

Ce mai înseamnă timp liber
Cât din acest timp liber e al meu
Ce mai înseamnă timp pentru tine
Ce mai înseamnă plăcere
Nici plăcerea mea nu mai e a mea,
dacă a fost vreodată a mea.

Eu nu am plăcerea mea,
nu știu cum să o accesez altfel decât prin ochiul bărbatului.
Plăcerea mea e plăcerea pe care o produc bărbatului
cu care sunt împreună sau nu sunt împreună,

nu contează.

Despărțită de corpul meu,
fragmentată
privesc din afară
prin ochiul bărbatului,
prin ochiul reclamei,
prin ochiul profitului
fiecare parte a corpului meu.

Încerc să fiu prezentă în corp,
să îl recompun,
să îl îngrijesc.

*fragment din „despre Muncă”, din volumul „Sunt
fata timpurilor mele: refrene ale recuperării și
memoriei”, (frACTalia, în curs de apariție)*

oana ciobanu

*37 de ani, queer, feministă, punkistă, straight edge, vegană
apropiază, sondează și caută constant moduri de
manifestare pentru a-și revendica corpul, sufletul, povestea
scrie terapeutic, scrie pentru că tăcerea nu mai ajută*

Femei vorbind¹

Vorbeam mai devreme cu prietena mea despre munca domestică a femeilor, invizibilă și neremunerată, în acest spațiu de acasă, luată ca atare și normalizată

încât nici nu ne mai gândim la asta. Dar noi ne gândim și vorbim despre asta,

până să fim întrerupte de schimbul scutecului, pe care în capitalism îl numim *pampers*.

O privesc cum își curăță fiica, mângâindu-i ușor pielea subțire și moale, cu un tampon de bumbac înmuiat în apă călduță, filtrată, de la chiuvetă. Fiica ei chicotește în *happy baby pose*.

Sunt aici privind-o, munca ei devine vizibilă acum prin mine, dar nu despre asta era vorba în conversația noastră, și totuși sunt aici privind-o, prietena mea din copilărie, prietena mea cea mai bună,

iubesc aceste două expresii descriptive și mă alină când le folosesc, și datorită lor sunt în acest spațiu de acasă al ei unde se desfășoară chiar acum sub ochii mei o parte din invizibilitatea muncii de a fi mamă.

Îmi văd prietena în lumina asta nouă și ciudată, cu anxietate și admirație, stomacul mi se strânge de dragoste și de durere, în timp ce ea-și execută fiecare mișcare cu intenție, calm, *focus*, ca-ntr-o fabrică

plină de mame care la unison, în ritmul fiecărei respirații colective, dezbracă, desfac scutece, curăță, șterg muci și urechi,

1. După numele filmului 'Women Talking', regizat și scris de Sarah Polley, 2022.

pun picături cu vitamine din pipetă, pupă, alină și alintă,
aruncă scutece folosite, masează piciorușe, despătură scutece noi,
îmbracă, pupă, alină și alintă,
cu buzele obosite și încheieturile dureroase și ochii întunecați de cearcăne.

Zilele trecute am început să mă gândesc serios la *top surgery*²
și încă mă gândesc la asta în timp ce prietena mea își hrănește fiica la sân
și îmi povestește despre durerea sânilor plini, prea plini
despre experiența asta holistică de a-și hrăni fiica,
despre corvoada de a spune tuturor de ce preferă să nu-i dea suzeta,
pentru că ea își cunoaște propriul corp, corpul fiicei sale, are compe-
tența unei mame
câteodată înfrântă de acest obiect din gura fiicei,
care pentru o clipă îi înlocuiește sfârcurile, supt surogat care-i stimu-
lează corpul,
sânii ei umplându-se de laptele sacru, auriu
care se întărește în pieptul ei acum pietros și dureros.
Corpul ei care nu mai este al ei, care nu a fost niciodată, care muncește
tot timpul
acum stimulat constant de foame, molfăit, puseuri de creștere.

Sunt aici, uneori în vizită, alteori rămân peste noapte.
Îmi spune *în seara asta rămâi, hai să ne uităm la un film, e un film care
știi că ți-ar plăcea*
și I-am păstrat pentru noi, Women Talking, e feminist.
Îi spun că o iubesc și că mi-a fost atât de dor de ea, și ne îmbrățișăm,
amândouă atât de obosite, în *burnout* de la munca emoțională făcută
în altă parte decât aici pentru noi două,
cu dor de a vorbi una cu cealaltă, mă emoționez
dar o aud pe bune spunând cu voce tare *știi că mi-e dor să te am prin
preajmă, nu?*

2. Mastectomie bilaterală masculinizantă.

deși nu o spun suficient de des... o întrerup, așa cum fac mereu, așa cum fac din teama de a fi mereu întreruptă, de a nu fi auzită, așa cum fac, chiar și cu ea, acum.

Îi spun noapte bună fiicei sale și în urma mea începe vraja, ritualul, țesutul somnului care-i aduce un mic repaus prietenei mele, deși fragil și cu verificări constante pe telefon

a camerei instalate în dormitor ce monitorizează trezitul din vrajă. Somnul ăsta este *un timp doar al ei*, de respirat doar în propriul corp, de zăcut și disociat la un film

cum disociez și eu în timp ce ritualul somnului se desfășoară:

lumină difuză,

lipsa oricăror sunete ori stimuli,

fără contact vizual,

spațiu sigur,

îmbrățișare,

sân.

În spatele ușii închise, îmi imaginez un întreg neam de femei ursind la căpătâiul lor două.

"Ask the men to leave?

None of us have ever asked the men for anything.

Not a single thing.

Not even for the salt to be passed.

Not even for a penny, or a moment alone.

Or to take the washing in, or to open a curtain, or to go easy on the small yearlings.

Or to put your hand on the small of my back while I try again for the 12th or 13th time to push a baby out of my body.

Isn't it interesting that the one and only request we women would have of the men would be for them to leave?

[All laughing]

Asking the men to leave is not an option.”³

Vorbim una cu cealaltă, în pauza mea de țigară,
îmi aduce aminte de momentele în care ne jucam cu păpușile
și luam foarte în serios munca spălatului și a hrănitului lor la pieptul
nostru de fetițe mici,
și cusutul hăinuțelor, și facerea mâncării, chiar adormitul cu legănări și
descântece auzite la mamaiele de la țară.

Îmi spune că acele momente, ce chestie, au pregătit-o pentru asta.

Cine ar fi știut?

Societatea, patriarhatul, industria genizată a jucăriilor, mamele noastre,
doar noi nu.

Acum știm și râdem amândouă, cu inima strânsă, la faza asta.

3. Citat din scenariul filmului *Women Talking*, regizat și scris de Sarah Polley, 2022.

Nóra Ugron

Scriitoare, activistă anarhistă queer-feministă și antispeciistă. Este membră a mai multor colective precum Cenaclul X, Căși Sociale ACUM!, A-casă, Meduza Kolektiv, Pagini Libere. Coordonatoare de rețea la ELMO – Eastern European Left Media Outlet și editoare la LeftEast. Doctorandă în studii de gen la Universitatea din Turku. Volumul său de debut în poezie „Orlando Postuman” a apărut la Editura frACTalia în 2022.

Orlando postmodern

îmi place să mă imaginez
Virginia Woolf;
am o cameră doar a mea
 [un apartament întreg
 m-ar costa prea mult,
 oricum cine mai are
 apartamente proprii,
 niciunul dintre prietenii mei,
 sau nu din bani proprii,
 stau cu colege de apartament
 și îmi place asta de fapt,
 e bine când ai cu cine să
 împarți
 cina
 vegană]
și ar trebui să fac
curat
și ar trebui să fac
muncă

dar gândurile nu mă lasă
decât să stau aplecată
cu stiloul în mână
cu stiloul în mână deasupra caietului
într-o cameră doar a mea
într-un timp doar al meu

pe care trebuie să-l fur
din timpul alocat pentru supraviețuire materială

într-un timp doar al meu
cuvintele îmi ajută mintea să supraviețuiască
cât de sănătos și nesănătos e posibil
atâta timp cât mai duce și corpul cât de cât sănătos
și nesănătos posibil
între Curățenie și Muncă

cuvintele ce-mi alunecă
se împotrivesc muncii reproductive și productive
pentru că arta literatura poezia nu
sunt considerate Muncă

dar cuvinte tipărite și legate în cărți
se vând pe piață
scriitoarele muncesc la creații
în așa-zisul timp liber
de multe ori după *joburi*
din care doar își câștigă pâinea

cuvintele tipărite
care se vând bine pe piață
sunt din alte părți ale relațiilor geopolitice
sunt compuse în alte limbi
muncite de mâini diferite de ale mele

așa am scris zeci de pagini
din acest caiet
nici nu mai știu
ce mă inspiră mai mult
caietul, protestul sau durerea

îmi place să mă imaginez
Virginia Woolf;
să scriu cea mai frumoasă
scrisoare de dragoste
să te fac poezie
să te fac să fii
să te fac să fii mereu aici

îmi place să-mi imaginez
că prin artă fac
vrajă
prin artă
ridic monumente
construiesc
mulez
lumi
persoane
amintiri

îmi place să-mi imaginez
că arta este
iubirea
că arta este
revoluția
sfârșitul
începutul

să-mi imaginez
pe tine
pe mine
pe noi
Bucureștiul
pisica

plantele
apartamente
sexul
mâncarea
ciupercile
toate lucrurile
necesare într-o
poezie

și totul este
decor
pisică
plantă
ciupercă
sex
oraș
eu
tu
artă

arta poate fi decorul
noi am putea fi decorul
iubirea ar putea fi decorul
durerea mea ar putea fi decorul
lumea poate fi decorul
cuvântul poate fi decorul
îmi place

îmi place să imaginez
decorul
să manifest decorul
să zic
există!

îmi place să mă imaginez
Virginia Woolf;
să creez decoruri
ficțiuni
vieți
care trec prin secole
prin care trec secole
prin care trec gândurile ca secole
prin care trec amintiri
trec iubiri
genuri
trec corpuri
unul trece în altul

îmi place să-mi imaginez
fluiditatea
că plutesc în apa asta
și tot ce am avut
și tot ce nu am avut
și tot ce voi avea
și tot ce nu voi avea
niciodată
plutește cu mine
plutește lângă mine
în mine
iar apa trece prin mine
apa trece prin noi
și noi trecem prin apă
de fapt suntem apă
și apa ne ține împreună
apa ne ține pe suprafață
chiar dacă eu nu am învățat să înot

îmi place să mă imaginez
Virginia Woolf;
de ceva vreme
de înainte de tine
tot scrisori scriu
de dragoste și de prietenie
tot scriu poezii
de dragoste
de dragostea mea pentru
toate lucrurile
pentru decor
pentru pisică
pentru tine
pentru mine

și îmi place să scriu poezii
nu am scris de ani de zile
după ce Marii poeți m-au învățat
de Rușine
dacă nu Scriu despre Marile Suferințe ale Subiectului
a.k.a. Bărbatului Alb Stăpân pe Lume,
că tot restul este doar decorativ
Frumos da' nu Prea [?]

nu am scris de ani de zile
când nu-mi găseam Limbajul
când mi-am pierdut limbajul meu
când nu mai puteam să rostesc
cuvintele pentru că nu știam cui să le adresez
când nu găseam comunitatea
cu care să creez poeme lumi iubiri

iar acum mă imaginez

Virginia Woolf;
și scriu
și deconstruiesc
distrug
demolez
dezleg
pentru că nu știu cum se scrie
frumos
iubire
fericire

iar durerea mea nu are cum să fie
frumoasă
uite aici, ia și mănâncă
cea mai urâtă scrisoare
de dragoste
și durere

poem din „Orlando Postuman” (frACTalia, 2022)

Maria Martelli

*Maria scrie și face cercetare mixând teorii queer-feministe și antispeciiste. Creează filme scurte în cadrul **just wondering...**, a publicat o carte pentru copii „Povestea Scroafei și a Devenirii Omului” (Hecate, 2022) și are în pregătire volumul său de debut în poezie „cea mai norocoasă ființă” (frACTalia, 2023). Momentan trăiește într-un fost oraș industrial cu două pisici negre, doi căței aurii și partenerul său uman.*

32%

Am zis: vreau o zi liberă.
Apoi am început să verific ce am de făcut.

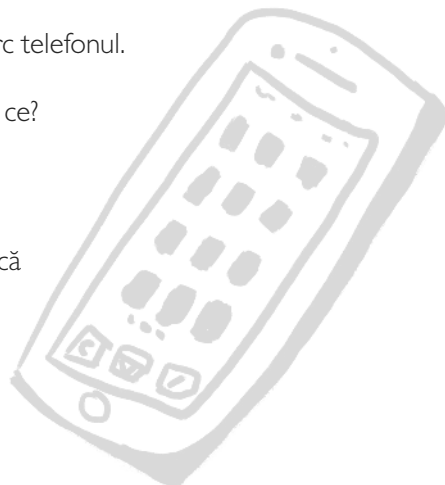
Am zis: vreau să stau sub soare.
Apoi am mers înăuntru să-mi încarc telefonul.

Am zis: vreau să fiu fericită, dar de ce?
N-ar trebui să fiu bună înainte?
N-ar trebui să fie frigiderul plin,
casa curată, lumea liniștită
și frumoasă, și nimeni să nu rănească
pe nimeni, și gata cu băncile,
cu rachetele și cu vamele?
N-ar trebui să fie o oprire înainte,
la tot, o încetinire, o întoarcere,
o alegere a o-mie-de-drumuri

dar nu acesta?

Nu acesta.

Am zis: nu acesta.

Lista

Unde să mă ascund de vișine
zeci și sute de vișine atârnând
în grădina asta plină de pisici
în care nu va veni nicio pasăre?

Unde să mă ascund de lungimea după-amiezii?
Fără nicio umbră, doar uriașa lista
de lucruri de făcut și de bifat
de cules și de aranjat
de ordonat și de spălat
de citit și de vorbit
de trăit și de mâncat
de dormit și de odihnit
pentru a începe iar.

Uriașa listă a mea, cât de umană e ea.

Mă urmărește în soarele de iulie,
luna nenorocită în care m-am și născut.
Era cald, ca ș-acum.
Lista a stat pitită, probabil în gura unei pisici.
Când am crescut destul, a fost vomitată
în garsoniera din Cluj. Trecuse prin multe guri.
Multe pisici. Se săturase de locul acela umed.
S-a lipit de spatele meu acum, a crescut
peste un metru. O simt pe umeri, pe urechi

cum mă trage și mă ia la întrebări.
Cineva dă vina pe vișine, cineva pe pisici.
Eu nu dau vina. O țin pentru mine.
Caut doar o umbră.
O pauză.

Apoi vișinată, sirop, dulceață, poezie.

*poem din „cea mai norocoasă ființă”
(frACTalia, în curs de apariție)*

oana ungureanu

Visează la o lume mai bună și luptă pentru principii decoloniale (implicit anti-capitaliste) intersecționale, și pentru orice înseamnă solidaritate, vindecare colectivă și comuniune. Interes în orice înseamnă științe sociale, nebunie, artă politică, dar și jocuri video, vrăjitorie, natură și pisici. Mai nou și medicină veterinară. Îngrijește și convietuește cu animale nonumane; cercetează, organizează și scrie când și cum apucă.

linktr.ee/oana.ungureanu

Dulce acrișor în capitalism

Munca are
o conotație negativă:

Pentru că în capitalism nu e a noastră.
Munca mea nu e a mea –
e a statului a corporațiilor a patronilor a proprietarilor a băncilor.

Munca e
dulce acrișoară:

Uneori singurul loc unde mă simt competentx,
când oriunde altundeva sunt inadecvatx și
munca e
ce îmi vine să fac neîncetat obsesiv neoprit,
când nu știu ce altceva să fac
sau când am nevoie să evadez.

Uneori singurul context unde simt că și eu chiar contez
și că existența mea are valoare –
pentru că, desigur, cum altfel să contez
dacă nu produc nimic
pentru binele societății
(a se citi capitalismului)?!

E superb și întregitor să muncești

îngrijindu-ne reciproc,

în natură,

pentru hobby-urile și pasiunile noastre,

construind și dezvoltând comunități și principii și practici intersecționale,

solidare,

pentru spațiile sau comunitățile noastre,

când faci ce îți place și ce îți dorești,

când o faci în timpul și ritmul tău și sub regulile tale,

pentru lucrurile în care crezi

și care îți aduc plăcere

și bucurie

și pace.

Dar e la fel de minunat și de important

să ne odihnim

să ne mai oprim

să dormim

să dăm un pas înapoi

să luăm o pauză;

și asta nu poți să faci niciodată

când munca ta nu e a ta

când munca = bani = supraviețuire =

hai că am mai supraviețuit o zi

încă o zi

epuizantă

în care nu mai am energie

să cred în nimic

să iubesc pe nimeni

să fac nimic din ce
ne-ar face
să înflorim.

Andreea Gheo

În general nu îi place viața, dar știe descântece și face tot ce poate: scrie, taie, coase, lipește, crește plante. de ceva timp a învățat și să fure.

Payday

pe data de 5 iau salariul apoi îl împart
chirie facturi pisici mâncare uneori cărți
dacă îmi rămâne dau cui cere
apoi aștept ca de fiecare dată
ascultătoare dar mai ales muncitoare
următoarea zi de 5

uneori mă simt bogată că am apă caldă și stau singură în casă
chiar dacă nu e a mea
că pot să îmi cumpar mai multe lucruri deodată
și să nu mă uit tot timpul la preț
deși îl intuiesc
am grijă să nu depășesc bugetul inițial
am

am

am

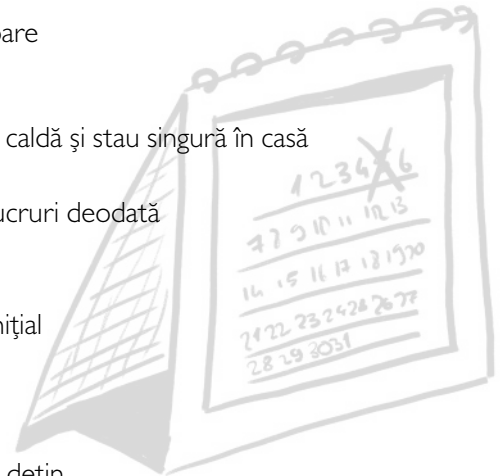
am

dețin

posed

deci exist
dar pentru cât din tot ce am nu plătesc?

poate pentru mângâiere, pentru mâna pe spate
când mă găsește iubita aplecată, cu ochii în laptop
și mă întrebă ușor enervată *mai ai?*
ea primește bani din proiecte o dată la câteva luni
nu lucrează la program, o invidiez, se trezește la prânz

zâmbește mult nu spune niciodată *da, șefa*
dar și ea la fel ca restul
e agitată
vorbește în somn
tot despre bani
tot despre muncă
și se-ntreabă până când

încă treijdeani până la pensie
atunci o să fie viața adevărată, o să ne reparăm dinții, o să plecăm în
vacanțe
și cu gândul ăsta muncim încă o zi
mințindu-ne frumos
am învățat de la cine a făcut regulile

Eram sărace

nu am înțeles cât de sărace eram
când ne spălam la lighean
același lighean în care frecam rufe și pe care noaptea
îl foloseam uneori
ca să nu mergem pe întuneric
la veceul din fundul curții

nu mi-am dat seama nici atunci când eram bucuroase
pentru că preotul ne-aducea câte o bucată din colacul împletit
după ce termina cu înmormântările din sat
odată am spus *ce bine că ne-a dat jumătate*
m-a auzit preoteasa
și-am simțit rușine pentru bucuria mea
pentru colacul din care tăiam felii pe care le mâncam goale
și ăsta era și prânzul
și cina
iarna le puneam de dimineață pe plită și se rumeneau
era cea mai bună mâncare
colacul nostru pufos și proaspăt
făcut în ziua în care mortul a fost dus la groapă

nu știu dacă e mai bine
sau dacă ar trebui să-mi pară rău
că nu ai văzut niciodată
pâine cu 7 semințe, pâine pentru toast, pâine fără gluten, pâine cu maia,
pâine

în 100 de feluri
de ambalaje
rafturi întregi printre care ne plimbăm și citim etichete
știm exact care pâine e cea mai potrivită pentru corpul care cere
sau care pâine e cea mai ieftină
toate opțiunile astea
pentru noi, șoriceii muncitori
care așteptăm ziua de salariu și apoi credem
că avem de unde alege

Ioana Florescu

Ioana Florescu este absolventă a Facultății de Științe Politice în cadrul SNSPA București. Când nu lucrează la corporație, își dedică timpul activismului, cenaclurilor de poezie și contului de instagram @jolenepoetry.

productivitatea dictează funcționarea
indiferent de circumstanțe: sănătate mentală sau fizică.

funcționarea contribuie la o societate prosperă economic
glorificăm inutil cultura muncii
fără să avem parte de plată decentă salarială
am devenit sclavii corporației în care „toți suntem o familie”
până îndrăznim să cerem salarii mai mari.

atunci suntem generația L de la leneși, ascunși după invenții moderne
ca *burnoutul*
oboseală cronică și suprastimulare
„alte scuze pentru leprele societății care nu produc nimic”.

se spune că părinții și bunicii noștri au făcut munci fizice fără să se
plângă
au trecut prin greutăți în viață fără depresie funcțională sau anxietate
generalizată
deci nu există.

„unde au dispărut tinerii muncitori?”
șefii și patronii multinaționalelor ne arată cu degetul pentru că „cerem
mai mult și producem mai puțin”
eu nu sunt eticheta pe care mi-o atribui
sunt *the bigger person* că văd dincolo de frustrările tale.

ghinion: generațiile viitoare s-au deșteptat și au plecat imediat ce a
început să se pună praful peste noi
eu am ratat trenul ăla

În momentul în care am zis da unui șef *overbearing* și am refuzat să ies
din „peștera spre civilizație”.

se spune că francezii detestă românii
dar e ok, și eu mă urăsc uneori
pot trăi cu mai multe oportunități
și cu bani în buzunar
știind că îndur ura unui popor străin.

mi s-a dus tinerețea pe fereastră
o văd plecând cu următorul avion București-Paris
și nu pot ajunge atât de sus
să-i fac cu mâna, plângând dramatic în batistă
cum fac soțiile de militari când bărbații lor pleacă în următoarea
delegație
fără să știe dacă se vor mai vedea.

Înjur inconștient următoarea corporație care o să exploateze inocența
și entuziasmul care mi-au mai rămas în carne și oase
și sper în naivitatea mea să ajung la ziua în care
voi vedea revoluția muncii, dincolo de *the great resignation* și *the quiet
quitting*
revolte directe mascate în mișcări cu efecte întârziate.

urmează stația Aurel Vlaicu
ajung în utopia corporatistă
clădiri cu ferestre din pământ până în orizont
limita e cerul
și eu sunt anesteziată emotional
cu fiecare *swipe* al cartelei de acces.

ritualul matinal de toate zilele
citesc poezie în metrou
sint în limita spațiului disponibil
corpuri îndesate unul într-altul
spațiul este un concept
inventat ca să mimeze deranjul.

melanjul de plastic și de metal mă constrânge
și mă agăț de poezie
ca să mă ancorez în realitate.
În metrou nimic nu e personal
și te pierzi prin mulțimea
oamenilor parcă trași la indigo
care și-au fabricat scopuri pentru supraviețuire.

urmează stația Pipera
coborâți cu grijă
priviți cerul
dați-vă voie să simțiți
măcar o dată
viața e poezie
aveți suficient timp în față
să plecați capul la corporație
pe minimul decenței salariale.

Andrei Gabriel Nicolae

Andrei este un mamifer erbivor care scrie liste și planuri de povești în agende nenumărate și poezii în descrierea pozelor de pe insta. Citește de fiecare dată dintr-o altă carte. Locuiește în Spania și lucrează într-o corporație.

de concentrare spațiu

e o distanță imensă de la minte la corp
fiecare pe drumul său
prin ceața incoerentă
abisul ecranului
un portal cu ieșirea multe ore mai târziu
și nimic la mijloc
la capăt munca
fără sens nefăcută

corpul sub preșul din mijlocul casei
împrumutate pe jumătate din munca lunară
feudal
împreună cu musafirii ne prefacem că nu există
subjugare
ne prefacem că nu există
un deal rotund ca o burtă
sub preș
rușinea
nu concep să îi fac loc în casă
nu concep să îmi fac loc în corp
împrumutat pe de-a-ntregul pentru munca zilnică
la o distanță imensă de minte
nu am voie în corp corpul meu nu există corpul meu e durere

lucrez prea mult și prea puțin în același timp
prea mult pentru orele zilei
prea puțin pentru cât e de făcut

În maraton: *trebuie* –
apartamentul rece și dezordonat
locul de muncă de luat masa de dormit
împrumutat pe jumătate din munca lunară
feudal

dacă nu poți să muncești nu ai bani
dacă nu ai bani nu ai casă nu ai de mâncare
dacă ai corp *trebuie* să dovedești că merită o casă
dacă nu poți să muncești mori
dacă ai corp *trebuie* să dovedești că merită să trăiască

o listă de *trebuie* la indigo
de trei ori pe zi în fiecare zi
fiecare *trebuie* o cărămidă existențială
în sacul din spate cărat peste tot
încă o cărămidă
în spirala în care dispar

imprevizibil și rar se întrevăd stele
în lumina lor oameni pe mal
sub stele și lună dormi
în sfârșit

Într-o viață paralelă munca nu doare
munca izvorăște din nevoile și plăcerile tale
ale tale și ale celor cu care
ați ales să fiți împreună pe mal
munca e mereu împreună
capacitățile fizice psihice emoționale
mai mult sau mai puțin fluctuante
nu îți dictează supraviețuirea
grija acoperă neputința

afară din vis
nimeni nu mai cheamă pe nimeni
și somnul fuge de singurătate

un fluviu depersonalizat te poartă
nu e la alegere

majoritatea cantității de apă
e acumulată în bazine cu baraje de piatră
câte un pic picură ocazional
către setea celor ce
țin barajul în picioare
drept răsplată

tot ce auzi este
vina ta individuală
responsabilitatea ta individuală
circumstanțele tale individuale
eșecul tău individual
scopul tău e viața cât mai individuală

nu e vina ta că ai ochii deschiși
și că încerci să vezi mai departe
ceața incoerentă nu e interioară

e dureros să vezi scheletul
să îți dai seama
să simți că nu ai instrumente de schimbare
individuale

pentru supraviețuire poți doar
să mergi la lucru
pe 30 de milioane

unde trebuie să faci ore suplimentare
unde trebuie să vii cu recunoștință
că măcar sunt plătite
că măcar nu ai minimul pe economie
ca vecinele tale

de multe ori ingrată
recunoștința vine cu tine
nechemată
pentru că nu vezi altă cale
și măcar îți permiți să dai copiii la pregătire
că poate așa o să ia bacul
școala e gratis numai în acte
pentru că nu ai timp să construiești altă cale
nu înoți contra fluviului
când trebuie să tragi după tine
o casă de oameni
și încerci să îi scoți la mal
cum poți mai bine
cu rănile directe și colaterale
inevitabile

și ajungi la capătul puterii
înainte să ajungi la mal
individual
cedezi

sunt pe o insulă sigură
fără conflicte
oceanul din jur e o barieră
împotriva pericolelor
oricât de reale

trec corăbii
nimeni de pe insulă nu strigă
ridică-mă din pat
nu știu să vorbesc
să navighez corăbii
nu știu altă muzică în afară de valuri

nu mai există pericol
până la următoarea chirie
până se termină banii
nu mai am corp
am scris în cv
corp de vânzare

cum am ajuns aici
cât de adâncă e apa
băltoaca de ploaie s-a făcut ocean
risc de înece

insula se scufundă chiria
apa se retrage salariul
se lasă ceața

prin incoerență abisul muncii forțate
supraviețuire pe bani
corpul are un nod în gât
un risc permanent de înece

în apă văd orașul
copilăria prin geamul mașinii noaptea
corpul queer interzis prin lege
încă nu cunoaște
riscul permanent de înece

inocența nu-și știe neputința
o simte în oase
prescient
strada frica strălucea
condensul s-a făcut ceață

nu am învățat să nu-mi mai fie frică
am învățat să țin frica la distanță
nepărăsind insula vreodată

munca se termină câteodată
în apă văd orașul
ploaia prin geamul autobuzului noaptea
copilul a supraviețuit
constant și încă o face
uneori trăiește
de obicei în concediu
în boală
în weekend
și când doarme
alteori trăiești
chiar trăiești muncind
pentru și cu
cine muncește pentru și cu tine

se întrevăd stele
și în lumina lor oameni pe mal
oamenii tăi pe mal
în sfârșit

Yigru Zeltil

Yigru Zeltil (n. 1992, Constanța) a publicat volumele „cacao” (Tracus Arte, 2012), „ulei de palmier” (Tracus Arte, 2017), „praline: 2007-2022” (Irizor, 2022), figurând totodată și în volumul colectiv „Adăposturi: o antologie queer” (2021).

fragmente din „fagure”

Espen Sommer Eide apropo de Kant: „Dacă nu poate calul de muncă să înfățișeze frumusețe gratuită, atunci cum rămâne cu travaliul artistic? Ar părea imposibil ca activitatea artistului, valoroasă și utilă din punct de vedere social cum este ea, să devină vreodată frumoasă.”

*

acum ni se cere să ne definim cu precizie
(chiar și când o devenire nu se lasă astfel definită)
pentru a se veni cu precizie
în întâmpinarea nevoilor noastre,

și uneori chiar putem să ne întrebăm la ce bun și ce ne așteaptă atunci.

corporațiile căutau oricum să inventeze noi nevoi,
zic bogdaproste pentru apariția încă unei nișe de consum,
iar treaba asta poate să stimuleze în plus o parte a forței de muncă
(*e ok să fii cine ești, dar vezi să nu-ți ceri drepturile, să nu care cumva să
te sindicalizezi, ok?*),

țimp în care pot pretinde că reprezintă o forță socială pozitivă,
deci să aibă o imagine pozitivă!
cât de simplu!
câtă pozitivitate!

*

limitele creșterii ar fi înscrise în „corpul afectiv al muncii cognitive” (Berardi):
limitele atenției, ale energiei psihice, ale sensibilității.

sfârșitul creșterii capitaliste
se află la orizont,
de ce ar trebui plăcerea noastră
să mai depindă de o creștere indefinită a consumului,
de mijloace de distragere în masă.

*

informația zboară spre creier.
dar mai departe tot ne ia timp.
atenția nu poate fi accelerată la infinit.
e o saturație de producție în câmpul atenției.
economia atenției. economia neatenției. economia lipsei de grijă.

iar dorința
ne duce la dependență.
dependență și mizerie, loterie, riscuri, pariuri pe viitor.
devotează-ți timpul ca să faci bani.
devotare. fără votare.
muncă precară, dorință materială.

*

*tu, capitalistule,
tu, tu, numai tu
îmi frângi inima acum,
doar tu, numai tu.*

Berardi spune: nu mai poate exista solidaritate atâta timp cât toată lumea este silită la competiție reciprocă pe piața muncii și în lupta zilnică pentru un salariu precar, iar muncitorx internauticx este singurx, solitarx, nu solidarx.

îmi trece un fior familiar.
nu m-am născut în locul potrivit.

aș fi vrut să am colegx,
nu oameni pe care trebuie să-i suport
când zic glume homofobe în pauză,
când zic că ar vrea să-i tragă una
„lu' autista asta de Greta,
să vadă și ea cum stă *realitatea*”!!
oamenii de la muncă nu sunt „familia” mea!!

*

McKenzie Wark despre Berardi (traducere de Daniel Clinci în „Intelecte generale”, 2018): „la fel ca mulți dintre noi, cei influențați de Deleuze și Guattari, și el a crezut uneori că eliberarea dorinței ne poate conduce dincolo de comodificare, o direcție pe care culturile conformiste ale solidarității muncitorești de clasă și comunalismul nu au susținut-o”.

Poate că înțelegerea dorinței ca forță, nu ca spațiu de joc, și minimalizarea formelor negative de dorință au reprezentat o greșeală. „Dorința judecă istoria, dar cine judecă dorința?” Judecarea dorinței sau, mai degrabă, reformarea ei, ar putea fi „politica” secolului XXI. Dorința are limitele ei, dar limita oare poate fi și un mod al (com)pasiunii, nu doar un alt lucru pe care vrem să îl depășim?

„Recompoziția socială este procesul prin care relația cu celălalt este elaborată lingvistic, afectiv și politic, apoi transformată într-un colectiv conștient, un agregat autonom, un grup aflat în fuzionare, constructiv în rebeliunea sa”.

*

„Banii și limbajul au ceva în comun: sunt nimicuri și mișcă totul. Ele nu sunt altceva decât simboluri, convenții”, și cu toate acestea „au puterea de a persuadea ființele umane să acționeze, să muncească, să transforme lucruri fizice”. Aici Berardi citează dintr-o carte de Robert J. Sardello și

Randolph W. Severson, *Banii și sufletul lumii*: „economia este o nevroză a banilor, un simptom născocit pentru a ține bestia în frâu. (...) Astfel, economia împărtășește limbajul psihopatologiei: inflație, depresie, minime și maxime, sușuri și coborâșuri, investiții și pierderi, iar economia rămâne prinsă în manipulările comportării stimulate sau depresive, atrăgând atenția asupra sa, egoist de inconștientă în privința propriului suflet. Economisții, brokerii, contabilii, finanțatorii, toți asistați de către avocați, sunt preoții cultului banilor, recitându-și rugăciunile pentru a face puterea banilor să lucreze fără de imaginație”.

*

Înapoi la Wark: „Uitați-vă la oamenii cu laptopuri și tablete din orice cafenea, din orice metropolă. Uneltele sunt aceleași, dar munca în sine este variată, ba chiar poate fi impregnată de personalitatea muncitorului. Indiferent în ce ar consta nemulțumirile pe care ea le produce, munca aceasta nu mai este munca alienantă din fabricile din alte timpuri sau locuri. Pentru Berardi, această calitate diferită a muncii, pe de o parte, și decăderea spațiilor de comuniune din afara muncii, pe de alta, îi determină pe muncitori să investească energie emoțională și dorință în munca însăși (...). Berardi nu e deloc încântat de această nouă îmbrățișare a muncii. Ea arată eșecul de a înțelege că „avuția” poate însemna și altceva decât acumulare. Are loc „reducerea sferei erotice”, iar „viața în metropole devine atât de tristă încât am putea foarte bine s-o vindem pe bani” (82-83).”

și totuși este trist în lume,
am acum un loc ne-loc de muncă,
trebuie să muncesc
și nu am chef decât de artă
și încerc să fentez pastilele,
să nu iau nimic
chiar dacă asta înseamnă
să nu fac mai nimic,

productivitate insuficientă.
un strop de vinovăție.
„drumul spre lumină
trece prin uzină” (Timpuri Noi).
îmi bat joc de lumină,
încerc să lucrez
până păsările anunță
crăpatul zorilor.

*

ajungi să zici mersi dacă ajungi în numai jumătate de oră cu autobuzul până la metrou unde mai faci 40 de minute până la locul de muncă, ori chiar mai mult dacă ratezi trenul pe fiecare din cele 3 magistrale, zicând mersi că s-a deschis acum și magistrala asta de lângă tine

și aproape că ți-ai fi dorit să te muți în Oltenița sau Târgoviște doar ca să ai mai mult timp să citești cărți pe navetă.

Ioana Bălănescu

*Ioana este o persoană neurodivergentă nonbinară. Face filme și scrie poeme. Lucrează dintr-un spațiu atât personal, cât și politic, având un angajament anticapitalist, feminist, queer, decolonial și antispeciist. În procesul creativ, pune mare importanță pe practica constantă a detașării de normativitatea estetică și ideologică patriarhală și colonial-rasistă pe care a internalizat-o. A mai publicat în antologiile Cenaclului X *Adăposturi* (2021) și *Luminișuri* (2022), și a regizat *Amintiri de la margine* (2020) și *europa* (2021).*

către poneiul Bobiță

*

te-am întâlnit la ieșirea din Grădina Zmeilor undeva în județul Sălaj, pe
lângă Jibou.

m-am plimbat cu tata pe care apuc să-l văd doar de două ori pe an și
mă bucuram nespun de acest timp
petrecut împreună în natură.

ne-a prins o ploaie scurtă și răcoroasă
de început de iunie,

ne-am adăpostit în foișorul de lemn

unde se vindeau acadele, turtă dulce și jucării. acolo erai și tu în capătul
foișorului

prins cu lanțul de lespede, mereu în picioare mereu în așteptare.

am venit la tine să te mângâi

iar bărbatul care te ținea legat

m-a întrebat dacă vreau o plimbare călare.

l-am refuzat.

m-am simțit ca și cum momentul nostru de tandrețe

trebuia remunerat cumva

un preț pentru fiecare atingere.

ți-am mângâiat capul și coama

iar blândețea din ochii tăi mi-a rupt inima.

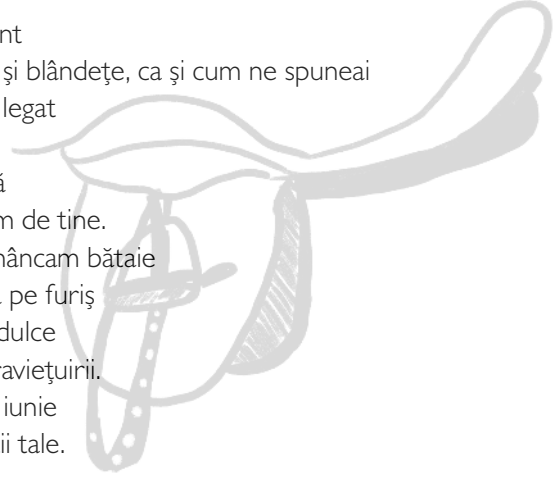
am simțit că nu mai vreau să plec niciodată de lângă tine.

**

au venit copiii iar
bărbatul care te ținea legat
ne-a împărțit cubulețe de zahăr.
îți întindeam mâna, le mestecai lent
cu aceeași combinație de tristețe și blândețe, ca și cum ne spuneai
nu e vina noastră că omul te ține legat
ca și cum ne spuneai
că te bucurai de prezența noastră
la fel de mult cum noi ne bucuram de tine.
îmi amintesc când eram copil și mâncam bătaie
apoi mergeam la frigider noaptea pe furiș
și mă îndopam cu tot ce găseam dulce
ca o recompensă supremă a supraviețuirii.
serenitatea mirosului de iarbă de iunie
se amestecă în tristețea captivității tale.
iarba de iunie miroase diferit de
iarba de iulie și de august,
aduce promisiunea unei întregi
veri de posibilități de excursii și vacanțe
și acel sentiment al posibilității
uneori face mirosul de iarbă de iunie
atât de sfâșietor de cuprinzător și nostalgic.
dar ce posibilități există
când îți petreci vara într-un lanț
privind copiii umani alergând în iarbă
departe de frații și surorile tale?

nu pot simți furie pentru el până la capăt
pentru că nu pot înțelege în mod organic
cum e atunci când trăiești în acest fel
sărăcia.

pentru că în capitalism suntem totx

obiecte consumabile ale profitului,
membrele, aripile și cozile noastre
strivite laolaltă,
pentru hrană
pentru munci epuizabile
pentru salarii exploatoare,
între roțițele mecanismului imens
- abatoarele, fabricile, fermele,
terenurile agricole, clădirile de birouri până la cer -
mecanismul care funcționează cu precizie
doar pentru 1% dintre noi,
ne stoarce gândurile și corpurile
până nu mai rămâne decât
epuizare.

copiii de la oraș nu știau cum arată un ponei,
părinții lor muncesc pe rupe ca să dea bani
pentru 15 minute cu poneiul Bobiță.

uneori celelalte animale sunt
pachetele noastre de serotonină
dispensabile de îndată ce ne-am îndestulat
cu tandrețe, atingeri și iubire necondiționată.

m-am văzut lângă tine Bobiță
prinsx cu un lanț de lespede din lemn
simțindu-mă tristx, abandonatx și singurx
mereu în așteptare,
balonatx de la prea mult zahăr
șaua care mă strânge de piept și de abdomen,

nu pot să respir, mă doare spatele

vreau să rup lanțul, vreau să-mi plimb copitele
în iarba umedă,
să zburd cu alți ponei,
cu toți copiii
vreau să scap și să nu mă mai uit niciodată în urmă iar lanțul să rămână
doar un coșmar
care mă mai trezește uneori noaptea.

ropotele picăturilor de ploaie de pe parbriz
și frigul brusc din mașină
la fel sunt gândurile mele haotice fără pauză. tata nu a putut să vină
lângă tine
să te atingă,
să te privească.

a știut că astfel
ar fi plâns cu mine în mașină
ar fi deschis barajul lacului de acumulare
al tristeții adunate în stomac, lac format din copilărie
când știam doar să adunăm în noi
acest loc secret, ascuns bine.

a știut că ar fi perceput mai bine suferința și pierderea
din jurul lui,
ar fi fost nevoit să le țină în brațe să le numească
să le poarte după el în fiecare zi
la muncă, la masă, când duce gunoiul când poartă conversații de com-
plezență, exercițiul și practica zilnică a respectului pentru toate
formele de a exista.

tata nu a putut și
nu am putut nici eu să-l înțeleg, dar l-am iertat.

Încerc să mă iert și pe mine.

te visez uneori noaptea
Bobița visez că te iau de acolo și te duc
în lumea în care nu mai există proprietate
nu mai există lanțuri
nu mai există muncă forțată nu mai există supraviețuire,

în care suntem noi oamenii, poneii
pisicile, vacile, păsările, insectele
ne jucăm în iarba proaspăt plouată nimeni nu te mai călărește,
suntem la același nivel al ierbii.

suntem împreună
și nu mai avem nicio grijă.

*poem din „Lumișuri. Antologie de literatură
queer ecologică de Cenaclul X” (2022)*

Gabriela Oprea

Gabriela e o cititoare, o anarhistă, o călătoare, un corp, o comunitate, o feministă antispeciistă, o mulțime de întrebări și ceva mai puține răspunsuri. Vrea ca munca ei să reflecte toate astea.

pentru Sura

*MÚNCĂ, munci, s. f. 1. Desfășurare a unei activități fizice sau intelectuale îndreptată spre un anumit scop; activitate prin care **OMUL** modifică și adaptează lucrurile din natură pentru satisfacerea trebuințelor sale.*

dii! și sunetul unui bici pe un corp viu - sunetul unui bici și un nechezat mut

accelerăm și asfaltul ține ritmul potcoavelor prinse în cuie de același corp
care a luat demult forma poverii pe care o poartă

muncitorul: bunicul

bărbatul care modifică și adaptează lucrurile din natură pentru satisfacerea trebuințelor sale. a construit un car mai mare decât oricare altul din sat. mereu își dorise să fie inginer și mai ales știa că iapa lui poate căra și tot porumbul de pe câmp deodată. tot porumbul de pe câmp și un copil.

mijloc de producție: Sura

ființa a cărei dispariție mi-a rămas un mister toată copilăria. când a murit bunicul, Sura a fost vândută pe aproape nimic unei alte familii, pentru că muncitorul trebuia înlocuit, iar mijlocul de producție în continuare folosit. nu i-am plâns pe niciunul, dar încă pot simți blana ei gri și aspră sub degetele mele.

mai târziu, aveam să citesc Marx
aveam să învăț diferența dintre muncitori și mijloace de producție
dar nu aveam să o înțeleg niciodată, să o ating
mâinile mele încă mângâie aceeași blană
sub care nu există nicio margine ascuțită
niciun unghi nerotunjit
nicio limită trasată între concepte
doar această căldură care a rămas mereu acolo

cal de vânzare

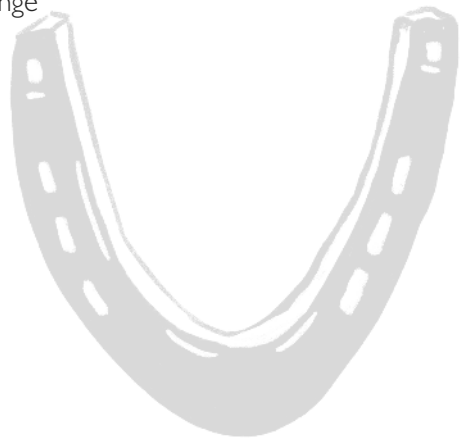
trebuie să fi spus anunțul dat de bunica din gură în gură către toți vecinii

în el, Sura are dimensiuni și o greutate, putere de tracțiune și o vârstă
și potențialul de a fi unealta perfectă

la fiecare nouă vânzare-cumpărare, prețul Surei scade
semn că e calculat (și mai) greșit

singurul sistem economic în care voi crede
își va consuma toate resursele computaționale încercând să repare greșeala
calculul prețului Surei va supraîncălzi toate supercomputerele
și abia atunci când toate se vor stinge
vom înțelege

cât de adânc mergeau lanțurile
cât de necesar a fost să le rupem

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Mădălina Oprea	8
despre MUNCĂ.	9
oana ciobanu.	16
Femei vorbind	17
Nóra Ugron	22
Orlando postmodern	23
Maria Martelli	30
32%.	31
Lista.	32
oana unguoreanu	34
Dulce acrișor în capitalism	35
Andreea Gheo.	38
Payday.	39
Eram sărace	41
Ioana Florescu	44
productivitatea dictează funcționarea	45
urmează stația Aurel Vlaicu.	47
Andrei Gabriel Nicolae	48
de concentrare spațiu	49
Yigru Zeltl	56
fragmente din „fagure”	57

Ioana Bălănescu	62
căt-re poneiul Bobița	63
Gabriela Oprea	68
pentru Sura.	69
Cuprins.	73

„Poezia nu e un lux”, a scris Audre Lorde, iar noi ne facem timp pentru ea în zilele de muncă, între programe și norme, pe metrouri, trenuri și autobuze, între joburi plătite și neplătite, între proiecte și îngrijire, curățenie și reproducere, scriem - și aceasta e muncă.

poeme de:

**Mădălina Oprea
oana ciobanu
Nóra Ugron
Maria Martelli
oana ungureanu
Andreea Gheo
Ioana Florescu
Andrei Gabriel Nicolae
Yigru Zelti
Ioana Bălănescu
Gabriela Diana Oprea**

